

kdyby byl chtěl takové učitele jen pro tuto jejich nynější vlastnost vyloučiti z výhody požitků substitučních přídavků, byl by to musil — přihlížeje k nové kategorii definitivních učitelů, zavedené již existujícím zákonem 306/1920 — zřejmě říci, čehož však neučinil. Ježto nestalo se tak, sluší za to míti, že zákonodárce mezi percipienty zahrnul případně i zatímní učitele jmenované definitivními bez určení služebního místa. Mimochodem řečeno, odpovídá dispozice zákona tohoto smyslu i citu právnímu, neboť jinak by prozatímní učitel tím, že nabyl oné výhody zákona 306/1920 a dosáhl jmenování definitivním bez určení služebního místa, bez jakéhokoliv vnitřního důvodu pozbyl způsobilosti, aby pobíral při eventuální substituci požitky, na které by měl jinak nárok.

S tímto stavem zákona souhlasí i výnos min. škol. ze 7. dubna 1923, pokud v § 19 č. 1 stanovil, že substituční přídavky podle čl. X. odst. 1 zák. náležejí toliko učitelům, definitivně nebo zatímně na určitých místech ustanoveným a povoláným k substituci, neboť jmenováním prozatímního učitele, na určitém místě dosazeného, definitivním ad personam bez služebního místa nenastala změna v právním předpokladu, že učitel jest i nadále »ustanoven« v místě, kamž byl jmenován prozatímním. — — —

Č. 4629.

Státní občanství. — Administrativní řízení (Slovensko): I v městech municipálních byl podacím místem pro žádosti podle § 9 úst. zák. č. 236/1920 župan, nikoliv magistrát ani městská rada.

(Nález ze dne 21. dubna 1925 č. 8176).

Věc: Jan Augustin M. v G. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním de pres. 31. prosince 1921, řízeným na magistrát v Bratislavě, žádal st-l za přiznání čsl. státního občanství a přikázání do města Bratislavy. Dle domovského listu správním spisům připojeného nabytí st-l domovského práva v Bratislavě v roce 1914. Ministr vnitřní rozhodnutím z 5. října 1923 tuto žádost zamítl jako opožděnou.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

St-l podal žádost za přiznání čsl. státního občanství dne 31. prosince 1920, tedy ve lhůtě stanovené čl. 1 vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb. Vyslovil-li tedy žal. úřad, že žádost ta se zamítá jako opožděná, mohlo se tak státi jen z důvodu, že nepovažoval úřad, u kterého st-l žádost podal, za úřad příslušný k přijetí této žádosti a že žádost na příslušný úřad došla již po lhůtě cit. předpisem stanovené. V tomto smyslu také min. pro Slov., sdělující st-li svoje rozhodnutí, dalo st-li vysvětlení a poukázalo na to, že jeho žádost došla na příslušný župní úřad až dne 17. dubna 1923.

Stížnost do zmíněného rozhodnutí žal. úřadu, konstatující, že lhůta k podání žádosti za přiznání státního občanství podle § 9 zák. č. 236/1920 byla stanovena cit. vl. nař. do 31. prosince 1920, namítá, že st-lova

žádost podaná dne 31. prosince 1920 u rady města Bratislavy jako I. stupňového politického úřadu jest podána u příslušného úřadu a tedy včas, ježto v konstrukci samosprávy města Bratislavy do 1. října 1922 ničeho se nevyměnilo a § 8 nař. č. 601/1920 že vztahuje se pouze na ty žadatele, kteří nejsou příslušni do municipálního města.

Tyto vývody stížnosti neuznal nss za správné. Město Bratislava bylo ovšem v roce 1920-1922 municipiem, takže v této době obstarávalo též — jak to má stížnost na mysli — správní politickou agendu v druhé instanci podobně jako župní úřady. Podle zák. čl. XXI. z roku 1886 a organisačního statutu městského municipia nutno však činiti rozdíl mezi úřadem županským a ostatními orgány správy městského municipia jako mezi samostatnými jednotkami správními, jichž obor činnosti jest přesně vymezen.

Když tedy nařízením č. 601/1920 výslovně je předepsáno, že politickým úřadem I. instance, u něhož žádosti za přiznání státního občanství podle § 9 úst. zák. č. 236/1920 Sb. jest podati, je na Slovensku župan, nelze vytýkati nezákonnost stanovisku žal. úřadu, když žádost, podanou nikoli u župana, nýbrž u rady města Bratislavy nepovažoval za podanou na místě předepsaném. Poněvadž pak žádost st-lova došla na správné podací místo dle správních spisů až dne 17. dubna 1923, tedy po uplynutí propadné lhůty k účelu tomu dané, odpovídá výrok žal. úřadu zamítající st-lovu žádost jako opožděnou jak skutkovému stavu tak i zákonu.

Poukazuje-li stížnost též na to, že župní úřad v Bratislavě žádosti nepřijímal, a že musely býti podány u městské rady v Bratislavě, jest tato okolnost pro spor bezvýznamná, když stížnost ani netvrdí, že přijetí jeho žádosti bylo župním úřadem v Bratislavě odepřeno a on poukázán, aby ji podal u městské rady v Bratislavě. Z okolnosti pak, že městská rada v Bratislavě, tedy úřad k tomu nepřislušný, žádosti za přiznání státního občanství přijímala a o nich případně i zaváděla jednání, nemůže stížnost ve prospěch st-lovův ničeho dovozovati, neboť okolnost tato nezakládá pro st-le nároku na meritorní projednání žádosti u nepřislušného úřadu třebas ve lhůtě podané, nedošla-li žádost též na příslušný úřad ve lhůtě pro podání takových žádostí stanovené.

Č. 4630.

Domovské právo. — Státní občanství. — Administrativní řízení (Podk. Rus): I. Civilní správa Podk. Rusi není příslušna rozhodovati jako instance o domovském právu podle § 10 zák. čl. XXII : 1886. — II. Služnovské a župní úřady nejsou příslušnými rozhodovati o státní příslušnosti.

(Nález ze dne 21. dubna 1925 č. 8238).

V ě c: Dominik A. ve V. (adv. Dr. Arpád Nagy z Trenčína) proti civilní správě Podkarpatské Rusi o domovskou příslušnost a státní občanství.